

ΑΝΑΜΙΚΤΑ.

ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΙΣ.—Εὐγενής τις Νεαπολίτᾶνος δωδεκάκις ἐμονομάχησε διευχυριζόμενος ὅτι ὁ Τάσσος ἦτον ὑψηλότερος κατὰ τὴν φαντασίαν τοῦ Ἀριώστου. Ὑποκύβας δὲ εἰς τὴν δεκάτην τρίτην μονομαχίαν καὶ ἐκπνέων, ἀνέκραξε, «Καὶ ὅμως οὐδέποτε ἀνέγνωσα οὐδένα ἐξ τῶν»!

ΕΠΙΣΤΟΛΗ.—Ἀνεγινώσκετο ἐσχάτως εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον ἡ ἀκόλουθος ἐπιγραφή εἰς ἐπιστολήν. «Πρὸς τὸν Κύριον Πατέρα μου. Εἰς τὰς χεῖρας του. Ἐπεδόθη δὲ πιστότατα, εἰς τὸν ἐρωτήσαντα, «Ἐχω γράμμα ἀπὸ τοῦ γιόμου;»

ΑΥΑΙΚΟΣ.—Παίζων ποτὲ Λουδοβίκος ὁ ΙΑ΄ τοὺς πεσσούς (τάβλι), ἦλθεν εἰς διένεξιν μετὸν ἀντίπαλόν του, κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν εἰσήρχετο εἰς τὴν αἴθουσαν ὁ Κόμης Γραμμών.—Ἐλθέ νὰ μᾶς κρίνης, τῷ εἶπεν ὁ βασιλεὺς μειδιῶν.—Μεγαλειότατε, ἀπήντησεν αὐτός, ἔχετε ἄδικον.—Καὶ πῶς, κύριε; πρὶν νὰ ἐξετάσῃς ἐπιφέρῃς κρίσιν;—Ἡ ἐξέτασις ἐγένετο, Μεγαλειότατε, ἀπήντησεν ἐκεῖνος, διότι ἂν εἴχατε δίκαιον θὰ τὸ ὡμολόγουν οἱ περισσώτεροι οἵτινες νῦν μένουν ἄφωνοι.

ΗΛΙΚΙΑ ΚΑΙ ΑΝΑΣΤΗΜΑ.—Ἀστὴρ τις εὕρισκόμενος μιᾷ τῶν ἡμερῶν εἰς τὴν τράπεζαν ἐνὸς Λόρδου καὶ βλέπων παρατιθεμένην εἰς τὸ τέλος τοῦ δείπνου μικροτάτην φιάλην οἴνου οὕτινος ὁ οἰκοδεσπότης ὑπερεξεθείαζε τὴν γεῦσιν καὶ προπάντων τὴν ἀρχαιότητα.—Ὁ οἶνος αὐτός Λόρδε, ἀπήντησεν, εἶναι μὲν μεγάλης ἡλικίας, ἀλλὰ λίαν μικροῦ ἀναστήματος.

ΥΪΚΗ ΑΠΕΙΘΕΙΑ.—Πατὴρ τις ἄσωτον ἔχων υἱὸν καὶ θέλων νὰ τὸν σωφρονίσῃ, ἐσυλλογίσθη ὅτι τὸ καλλίτερον πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον μέσον ἦτο νὰ τὸν συλλάβῃ ἐπ' αὐτοφώρῳ. Διὸ νύκτα τινα πληροπορηθεὶς ὅτι ὁ υἱὸς του εὕρισκετο εἰς χαμαιτυπεῖον τι καὶ κατεσπατάλει τὰ χρήματά του εἰς τὸ χαρτοπαίγιον, ὑπῆγεν ἐκεῖ καὶ ἀναβάς εὔρε τὸν υἱὸν του θέττοντα τὸ τελευταῖον λουδοβίκειόν του ἐπὶ τοῦ ῥήγα καρβῶ.—Ἀθλίε! τῷ ἔκραξε, τοιαύτην χρῆσιν κάμνεις τῶν χρημάτων μου; . . Ἀκολουθεῖ με!—Πάτερ μου, . . ἐφέλλισε τεθοριδημένος ὁ νέος.—Ἀκολουθεῖ με! σὲ λέγω—Ἀλλὰ...—Πῶς δὲν με ἀκολουθεῖς; λησμονεῖς ὅτι εἰμι πατὴρ σου; ὅτι μοὶ ὀφείλεις τὴν ἡμέραν;—Τὴν ἡμέραν σᾶς τὴν χρεωσῶ, πάτερ μου, ἀπήντησε μετ' ἀνυπομονησίας ὁ νέος, ἀλλ' ὄχι καὶ τὴν νύκτα.

ΚΑΤΗΧΗΣΙΣ.—Πνευματικὸς τις ἡρώτα ἐξομολογούμενόν τινα στρατιώτην:—Ὡποῖαν ἡμέραν ἀπέθανε, τέκνον μου ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός;—Καὶ ποῦ θέλετε νὰ τὸ ἤξεύρω; ἀπήντησεν ὁ στρατιώτης ἐνῶ δὲν ἤκουσα ποτὲ οὔτε κἂν ἂν ἠρρώστησε!

ΕΙΛΙΚΡΙΝΕΙΑ.—Ὁ Μαριβῶ βλέπων ἄνθρωπον ἐπιαιτούντα καὶ ὅμως μεγίστης χαίροντα ὑγείας, τῷ εἶπεν.—Διατὶ δὲν ἐργάζεσαι, ἐνῶ εἶσαι εὐρωστος καὶ ὑγιής;—Ἄ, κύριε μου, ἀπήντησεν ὁ ἐπαίτης, δὲν γνωρίζετε πόσον εἰμαι ὀκνηρός!—Ἰδοὺ ἐν σκαῦδον λοιπὸν διὰ τὴν εἰλικρινειάν σου ταύτην, ἀπήντησεν ὁ Μαριβῶ

ΠΟΙΗΣΙΣ.

ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΛΟΓΟΙ ΤΟΥ.

Τῷ ΠΡΟΣΦΙΛΙ ΜΟΙ,

ΑΛΕΞΑΝΔΡῶ Ι. ΣΤΑΜΑΤΙΑΔῃ.

Tombe tombe feuille éphémère
Et couvrant ce triste chemin
Cache au desespoir de ma mère
La place où je serai demain.
(Millevoye.)

Μέσ' σὲ κρεββάτι ὁλόλευκο σὰν λείψανον θανάτου,
Κοίτεται νῦν, κιτρινοπὰ
Ἐχει τὰ χεῖλη καὶ κτυπᾷ
Τὰ ὑστερνὰ κτυπήματα ἡ ἔρημη καρδίᾳ του.

Ἀπ' ἀπ' τὸ κρεββάτι του μ' ἀγίασμα σ' τὸ χέρι,
Ἡ μάννα του ἡ δυστυχὴς
Προσεύχεται ἀπὸ ψυχῆς
Ν' ἀξιωθῇ κ' ἄλλο νὰ διῇ ὁ γιὸς τῆς καλοκαίρι.

—Γιὰτὶ, ὦ μάννα μου, γιὰτὶ τὰ φύλλα κιτρινίζουν
Καὶ συννεφιάζει ὁ οὐρανός;
Κ' οἱ ἄνεμοι σ' τοῦ καθενὸς
Τὴν κεφαλὴ μὲ γογγυτὸ, μητέρα μου, σφυρίζουν;

Ὡ! νὰ, τὰ φύλλα πέρτουνε, χλωμιάζουνε οἱ κάμποι·
Σ' τὰ ῥόδα καὶ σ' τὰ γιασουμιὰ,
Ὡτάν σ' τὴν ἀνοιξί, καμμιὰ
Μὲ τ' ἄσπρα τῆς φορέματα νεράϊδα νὰ μὴν λάμπη.

Γιὰ ἰδὲ τὰ φύλλα ὁ βορειᾶς ἀλύπητα τὰ πέρνει,
Σὲ ἄλλο χῶμα 'ς ἄλλη γῆ,
Κ' ὅσο ποῦ ν' ἄλθῃ ἡ αὐγὴ
Σ' τὸ δάσος πάλιν ὁ βορρῆας κιτρινωπὰ τὰ φέρνει.